

Dierbare parochianen, beste gasten in ons midden,

Wat hebben de SMS'jes op de telefoon van premier Rutte, de degradatie van Heracles Almelo en de heiligverklaring van Titus Brandsma met elkaar te maken?

Deze nieuwsfeiten moeten allemaal 'in het juiste perspectief' worden gezet.

Kennelijk houden wij, mensen, daarvan.

Nieuwsberichten in het juiste perspectief plaatsen.

Nieuwsuur, Een Vandaag en de talkshowtafels later op de avond worden ermee gevuld.

Eigenlijk krijgen wij op deze zondag een aflevering te horen van een religieuze vorm van Nieuwsuur.

Want Jezus doet, op een heel eigen wijze, in het Evangelie van vandaag hetzelfde.

Hij zet zijn optreden, zijn handelen, zijn verkondiging in het juiste perspectief.

Hij bidt op de avond van zijn gevangenneming zijn Hogepriesterlijke gebed.

Daarin bidt Hij niet alleen voor de leerlingen die op dat moment rond hem verzameld zijn aan de tafel van Laatste Avondmaal, maar Hij kijkt over de grenzen van tijd en plaats naar ons.

Naar de leerlingen die op de woorden van de apostelen zijn gaan geloven.

Je zou kunnen zeggen dat dit gebed, het langste dat we van Jezus hebben, zijn laatste wil is.

De laatste wil van een ter dood veroordeelde.

En die laatste wil gaat over ons: dat wij één mogen zijn.

Over die eenheid is veel te zeggen, daarover is veel te doen.

Maar daarvoor moeten we vooral veel bidden, en dat doen we ook zo dadelijk.

Waar ik nu de aandacht voor wil vragen is op welke manier Jezus tot dit perspectief komt.

De eerste zin van het Evangelie vertelt het ons.

Jezus hief zijn ogen naar de hemel.

Hij heeft God voor ogen.

Zijn blik is op de Vader gericht en daardoor wordt Hij boven de grenzen van tijd en plaats uit getild.

Je kunt zelfs stellen dat je blik richten op God betekent dat je boven het alledaagse, direct waarneembare, wordt uitgetild en dat je leven in het juiste perspectief wordt gezet.

Jezus is namelijk niet de enige die dit doet.

In de eerste lezing doet Stefanus ook.

Deze man, behorend tot de eerste diakens in de Kerk, is er beroerd aan toe.

Hij is voor het gerecht gedaagd en heeft juist een vlammend betoog gehouden dat de zaken er voor hem niet beter op maken.

De ter dood veroordeling hangt in de lucht.

Maar Stefanus lijkt het niet meer te zien en niet meer te deren.

Hij heeft, net als Jezus, zijn ogen opgeheven ten hemel en ziet daar de Zoon in hemelse heerlijkheid.

Hij heeft geen oog meer voor het direct waarneembare en het lijkt hem niets meer te doen.

Jezus deed het, Stefanus deed het, en wij worden er ook toe uitgenodigd.

Voor deze perspectiefwissel.

In de tweede lezing: 'zie, Ik kom spoedig...'

De tweede lezing biedt ons de uitdaging om boven het alledaagse uit te stijgen en God voor ogen te hebben.

Is dat nu niet makkelijk praten?

Is dit niet een kerkelijke vorm van een doodoener van jewelste?

Een godsdienstige versie van 'stil maar, wacht maar, het komt allemaal vast wel weer goed'?

Want wat nou als dat direct waarneembare zich aan je opdringt met een kracht waar je niet aan ontkomt?

Je bent ziek, je hebt veel pijn, je bent eenzaam of arm.

Je bent afhankelijk van de Voedselbank of werkeloos?

Is dit dan niet een kerkelijke vorm van 'kalm aan, het komt allemaal vanzelf weer goed'?

Wat heb je aan dit nieuwe perspectief?

Het is zeker niet mijn bedoeling om het leed te bagatelliseren.

En de Schrift doet het ook niet, gelukkig.

De Schrift is ook heerlijk nuchter.

Sefanus had zijn ogen weliswaar op de Heer, maar werd wel gestenigd.

Jezus hief zijn ogen ten hemel maar werd enkele uren later wel aan het kruis genageld.

Wij kunnen onze ogen gericht hebben op God maar de ziekte en het lijden verdwijnen er niet door.

Maar het laat ons wel zien dat het lijden, het verdriet en de dood niet het laatste woord hebben.

Door onze blik op God te richten zien we niet alleen maar het lijden maar ook de glorieuze toekomst.

En die toekomst is glorieus omdat we daarin één worden met God.

En ook met elkaar.

Een volmaakte eenheid.

Eigenlijk hebben we daar vandaag een voorproefje van hier in de kerk.

De eenheid met God, straks in de communie.

Jezus zelf die voedsel is geworden voor ons.

En eenheid met elkaar, in de vredeswens maar ook in het kopje koffie na de viering.

Eenheid met God, eenheid met elkaar.

Dat in volmaaktheid mogen ervaren, dat is de glorieuze toekomst waar we naar op weg zijn.

Dat is het perspectief dat we in onze levens mogen hebben.

Dat we zo samen geloofsgemeenschap mogen zijn in de mooie gemeente Westerkwartier.

Mensen met perspectief.

Het perspectief van de eeuwigheid.

Geloofd zij Jezus Christus, nu en in eeuwigheid.

Amen.